

Nr 1 A.

Ankom till riksdagens kansli den 3 februari 1922 kl. $\frac{1}{2}$ 3 e. m.

Utlåtande angående regleringen för tiden 1 januari—30 juni 1923 av utgifterna under riksstatens första huvudtitel, innefattande anslagen till kungl. hov- och slottsstaterna.
(1:a avd.)

1:o) Innan statsutskottet ingår på behandlingen av de särskilda punkterna under första huvudtiteln, har utskottet ansett sig böra något beröra vissa allmänna budgetspörsmål, som öva inflytande å uppställningen och behandlingen av övergångsstaten för halvåret januari—juni 1923.

Beträffande de grundsatser som av departementschefen tillämpats för beräkningen och upptagandet av utgifterna å övergångsstaten får utskottet hänvisa till vad statsrådsprotokollet över finansärenden den 7 januari 1922 innehåller härom å sid. 1—15 under rubriken: Utgifterna; För flera huvudtitlar gemensamma frågor.

*Grundsatser
vid beräk-
ningen av ut-
gifterna å
övergångs-
staten m. m.*

Departementschefen har ansett, att *anslag å övergångsstaten* för nya ändamål i allmänhet icke böra ifrågakomma. Vad åter beträffar anslag för ändamål, till vilka medel tidigare plägat beviljas å riksstaten, hava olika principer ansetts böra följas för olika slag av anslag. Sålunda hava avlöningsanslag och i regel även anslag för statens egen förvaltningsverksamhet upptagits med hälften av de belopp, som skulle hava erfordrats för helt budgetår. I fråga om *anslag*, avseende statsbidrag till icke-statlig verksamhet m. m., har departementschefen funnit, att utbetalandet av medel å dessa anslag ofta utan olägenhet kan uppskjutas till efter den 1 juli. Genom att en sådan anordning genomföres skulle enligt departementschefens uppfattning övergångsstaten i rätt stor omfattning kunna befrias från anslag av denna art. I överensstämmelse härmed har även departementschefens förslag till övergångsstat blivit uppgjort. Vidare hava å åtskilliga anslag förefintliga odisponerade reservationer ansetts kunna tagas i anspråk.

Bihang till riksdagens protokoll 1922. 6 saml. 1 häft. (Nr 1 A—1 B.)

Departementschefen har vidare i fråga om den formella behandlingen av *anslag, å vilka medel icke äskas å övergångsstaten*, framhållit att sådana anslag av ordinarie natur borde upptagas å sina sedvanliga platser i staten, men i sifferkolumnen utföras allenast med ett streck.

I fråga om de s. k. *förstärkningsanslagens budgettekniska behandling* hava inom finansdepartementet tillkallade s. k. budgetredovisningssakkunniga i den 15 oktober 1921 avgivet yttrande anfört följande:

»De s. k. förstärkningsanslagen hava från och med år 1918 i det närmaste undantagslöst betecknats såsom förslagsanslag, högst. Å 1921 års riksstat och tilläggsstat finnas exempelvis endast ett par förstärkningsanslag med annan beteckning, nämligen beteckningen 'reservationsanslag'. Anledningen till att förstärkningsanslagen i så övervägande grad erhållit naturbeteckningen 'förslagsanslag, högst' framgår av följande:

I december 1916 framlade numera generaldirektören P. Södermark efter därtill erhållet uppdrag förslag till de extra anslagens beteckning, därvid föreslogs, att av de extra anslagen en del måtte betecknas såsom 'förslagsanslag, högst' och en del såsom reservationsanslag, men att de s. k. förstärkningsanslagen — enär ju besparingar å dessa naturligtvis borde behandlas på samma sätt som besparingar å moderanslagen — måtte lämnas *utan beteckning*. Departementschefen ansåg åter, att förslaget huvudsakliga syfte kunde uppnås, om man med särskild beteckning försåg de anslag, som borde behandlas såsom 'förslagsanslag, högst', under det att de anslag, som borde behandlas såsom reservationsanslag, lämnades utan beteckning. I sådant fall erfordrades emellertid en särskild åtgärd i fråga om förstärkningsanslagen; och om dessa anförde departementschefen, att 'dessa, då de i det övervägande antalet fall fortfarande såsom hittills lära komma att under budgetåret överföras till de respektive anslag, de äro ämnade att förstärka, utan olägenhet kunde i regel förses med beteckningen 'förslagsanslag, högst'.

Riksdagen biträdde sakkunnigförslaget att även de anslag, som vore av reservationsanslags natur, borde få denna natur i riksstaten uttryckligen angiven. I fråga om förstärkningsanslagen åter lämnades departementschefens förslag utan erinran.

Något verkligt klarläggande beslut angående dispositionen av förstärkningsanslagen fattades således icke av riksdagen. Följden har ock blivit, att olika åsikter gjorts gällande i frågan. Å ena sidan har man förfäktat den meningen, att de såsom förslagsanslag, högst, betecknade förstärkningsanslagen skulle behandlas liksom övriga anslag med dylik beteckning och alltså eventuella besparingar överföras till statsverkets kassafond. Å andra sidan åter har man hävdadt den åsikten, att förstärkningsanslagen, oavsett deras beteckning, skulle disponeras enligt enahanda bestämmelser som dem, vilka gälla för moderanslagen, och förty i sin helhet omföras till dessa.

Till den förstnämnda meningen har anslutit sig räkenskapsverket, som, bland annat, i sin den 31 mars 1921 avgivna revisionsberättelse, beträffande förstärkningsanslagen gjort det uttalandet, att såsom förslagsanslag, högst, betecknade dylika anslag borde endast i den mån, de därför erfordrades, omföras till de anslag, de vore avsedda att förstärka, ävensom att redan den omständig-

heten, att ett förstärkningsanslag betecknats såsom förslagsanslag, högst, givetvis måste innebära, att anslaget också verkligen skulle behandlas såsom förslagsanslag, dock under iakttagande, att det såsom 'högst' angivna beloppet icke finge överskridas. I överensstämmelse med denna åsikt har ock riksräkenskapsverket i sin budgetredovisning för år 1920 i regel överfört besparingar å förstärkningsanslag, som varit försedda med beteckningen 'förslagsanslag, högst', till statsverkets kassafond.

Den uppfattning i förevarande fråga, som hävdats av riksräkenskapsverket, har även tidigare framträtt enligt vad framgår av dåvarande chefen för lantförvarsdepartementet, statsrådet E. A. Nilsons anförande till statsrådsprotokollet över lantförvarsärenden den 7 januari 1920 (proposition nr 2, fjärde huvudtiteln, sid. 48) ifråga om möjligheten att taga i anspråk det till förstärkning av ordinarie reservationsanslaget till lega av hästar för truppförbandens övningar å extra stat för år 1919 anvisade förslagsanslag, högst å 700,000 kronor till bestridande av utgifter för år 1920 å ordinarie reservationsanslaget till truppförbandens övningar, i vilket anslag reservationsanslaget till lega av hästar för nämnda övningar från och med år 1920 uppgått. Statsrådet Nilson anförde nämligen, att, då ifrågavarande förstärkningsanslag vore av förslagsanslags natur och av förebragt utredning framginge, att anslaget ej behövt under år 1919 tagas i anspråk, detsamma skulle överföras till statsverkets kassafond, vadan alltså riksdagens medgivande till att anslaget finge användas för berörda ändamål jämväl under år 1920 borde utverkas.

Den andra åsikten åter har förfäktats av bland andra statskontoret, som bland annat i underdåniga utlåtanden den 15 april och 22 augusti 1921 angående dispositionen av det å tilläggsstat för år 1920 uppförda anslaget till förstärkning av reservationsanslaget till remontering hävdadt, att förstärkningsanslagen, för så vitt icke annat för visst fall bestämts, stode till vederbörandes förfogande under enahanda villkor som huvudanslagen och lämpligen borde till dessa senare omedelbart omföras. Såsom framgår av kungl. brev i ämnet den 22 april och 12 september 1921 vann ock i förevarande fall denna statskontorets åsikt Kungl. Maj:ts gillande.

Enahanda uppfattning har ock av riksdagens statsutskott uttalats uti punkt 9 (sid. 40) i dess utlåtande den 31 maj 1921, nr 3 A, angående regleringen av utgifterna under riksstatens för år 1922 tredje huvudtitel, innefattande anslagen till utrikesdepartementet. Emellertid blev berörda punkt av kamrarna återremitterad till utskottet, men i sitt i anledning av sagda återremiss avgivna utlåtande, nr 219, har utskottet allenast anført, att vad som föranlett punktens återremiss torde hava varit uppkomna tvivelsmål om lämpligheten att i *detta sammanhang* från riksdagens sida lämna allmänna direktiv rörande dispositionen och bokföringen av de s. k. förstärkningsanslagen. Med anledning därav, fortsätter utskottet, och då olika meningar i frågan syntes föreligga, hade utskottet funnit, att densamma icke med nödvändighet behövde få sin lösning i förevarande sammanhang, utan att *den borde göras till föremål för närmare prövning vid början av nästa riksdag.*

Detta statsutskottets senare uttalande lämnades av riksdagen utan erinran, vadan alltså från riksdagens sida ännu icke föreligger något allmänt direktiv rörande förstärkningsanslagens behandling.

För båda de olika meningsriktningar, som framkommit i förevarande fråga kunna skäl anföras. Tager man vid bedömandet av frågan uteslutande hänsyn till det förhållandet, att 'förslagsanslag, högst,' av riksdagen definierats såsom 'sådana till maximibelopp fixerade anslag, vilka ej få disponeras efter budgetårets utgång och som alltså i den mån, de ej under sagda år tagits i anspråk, skola till kassafonden överföras', kommer man med avseende å dessa anslags behandling till den slutsatsen, att de endast få disponeras för moderanslagets utgifter för vederbörande budgetår, och att således omföring från förstärkningsanslag till moderanslag endast får ske till belopp, som här för erfordras.

Å andra sidan kan åter framhållas, att, om man tager i betraktande de uttalanden, som gjorts i samband med införandet av beteckningen 'förslagsanslag, högst,' å förstärkningsanslagen och syftet med dessa anslag, det kan så att säga anses ligga i sakens natur, att sagda anslag få disponeras under enahanda villkor som respektive moderanslag, därest icke för visst fall annat särskilt bestämts. Detta innebär återigen, att ett anslag, som skall förstärka ett reservationsanslag, d. v. s. ett sådant anslag, som även efter vederbörande budgetårs utgång står till förfogande och ej är avsett endast för utgifter under ett visst år, kunde för moderanslagets ändamål disponeras med samma frihet från begränsning i tiden som moderanslaget.

Beträffande åter användningen av sådana förstärkningsanslag, som äro avsedda att förstärka förslagsanslag, förslagsanslag, högst, och å ordinarie stat uppförda bestämda anslag, d. v. s. anslag utan naturbeteckning, kunde en sådan frihet ifråga om tidsbegränsning icke anses förefinnas, beroende därpå att å moderanslagen uppkommande besparingar skola vid budgetårets utgång tillföras, i de båda första fallen statsverkets kassafond och i sista fallet vederbörande huvudtitels allmänna besparingsfond.

Härav skulle följa, att med undantag av de anslag, som skola förstärka ordinarie bestämda anslag, förstärkningsanslagen i regel böra omedelbart efter ingången av vederbörande budgetår omföras till sina respektive moderanslag.

Genom en sådan åtgärd skulle även enkelhet och reda i bokföringen befordras, när därigenom vunnas den fördelen, att reservation, respektive omföring till kassafonden kunde ske å allenast ett konto i stället för två.

För oss har emellertid vid behandlingen av förevarande spørsmål framstått såsom främsta önskemål att i görligaste mån för framtiden avlägsna alla anledningar till oklarhet och tvekan ifråga om behandlingen av de s. k. förstärkningsanslagen, och, då oklarheten har sin rot i själva anslagsbeteckningen, hava vi funnit den lämpligaste lösningen vara, att en särskild naturbeteckning införes å de förstärkningsanslag, som äro avsedda att till hela beloppet omföras till respektive moderanslag och där disponeras för dessas ändamål enligt de bestämmelser, som i sådant avseende gälla. En sådan särskild anslagsbeteckning bör självfallet giva ett så tydligt uttryck som möjligt åt ifrågasvarande förstärkningsanslags speciella karaktär; och har det för oss med detta syftemål för ögonen syns lämpligast, att dessa anslag erhålla beteckningen 'omföringsanslag'. Förstärkningsanslag, som icke äro avsedda att till hela sitt belopp omföras till moderanslagen, torde däremot böra betecknas såsom förslagsanslag, högst.

Med denna indelningsgrund ifråga om förstärkningsanslagens beteckning skulle givetvis under alla förhållanden såsom förslagsanslag, högst, fortfarande betecknas sådana anslag, som äro avsedda att förstärka anslag, vilka avbörda sina besparingar till huvudtitlarnas allmänna besparingsfonder, d. v. s. ordinarie bestämda anslag, enär i motsatt fall besparingar å dessa anslag skulle komma att användas för andra ändamål än dem, för vilka anslagen beviljats. Beträffande åter sådana förstärkningsanslag som skola förstärka reservationsanslag, förslagsanslag och förslagsanslag, högst, torde beteckningen 'omföringsanslag' i regel böra komma till användning.

Vad sedan vidkommer de förstärkningsanslag, vilka av riksdagen redan beviljats, hava vi icke ansett oss böra föreslå några generella bestämmelser med avseende å dylika anslag å 1921 och föregående årens stater. Då nämnda stater ju redan antingen äro tillämpade eller under tillämpning, har det nämligen syntts oss lämpligast, att uppkommande spørsmål rörande behandlingen av å dessa stater uppförda förstärkningsanslag prövas från fall till fall. Beträffande åter de å riksstat för år 1922 uppförda förstärkningsanslagen torde generella föreskrifter angående deras disposition och bokföring böra meddelas.

Vid avgivande av förslag till sådana föreskrifter har man att välja mellan två olika alternativ. Antingen kan man åtnöja sig med att endast meddela bestämmelser i sådana fall, där förstärkningsanslagen äro av annan naturbeteckning än moderanslagen — enär föreskrifter rörande behandlingen av förstärkningsanslag med samma beteckning som moderanslagen givetvis saknar reell betydelse — eller ock kan man meddela bestämmelser rörande samtliga förstärkningsanslags behandling. Ehuru, såsom redan antytts, det sistnämnda tillvägagångssättet ur realsynpunkt icke är av behovet påkallat, hava vi dock, i betraktande av önskvärldheten att ifråga om förstärkningsanslagens disposition och bokföring åstadkomma största möjliga reda och ordning, ansett oss böra välja det senare alternativet.

Vi hava därvid i analogi med vad vi här förut föreslagit ifråga om framtida förstärkningsanslag och i betraktande av de uttalanden, som gjorts i samband med införandet av beteckningen 'förslagsanslag, högst,' a förstärkningsanslagen ävensom med hänsyn till syftet med dessa anslag för vår del funnit oss böra beträffande de å 1922 års riksstat såsom förslagsanslag, högst, anvisade förstärkningsanslag förorda, att föreskrift av riksdagen meddelas, att de förstärkningsanslag, som äro avsedda att förstärka förslagsanslag, förslagsanslag, högst, och reservationsanslag skola — där ej beträffande sistnämnda kategori av förstärkningsanslag för visst fall annat särskilt bestämts eller kommer att bestämmas — omföras till sina respektive moderanslag för att där enligt de bestämmelser, som gälla för moderanslagens användning, disponeras för dessas ändamål. De förstärkningsanslag åter, som förstärka ordinarie bestämda anslag, böra givetvis behandlas i enlighet med sin beteckning, d. v. s. såsom vanliga förslagsanslag, högst.

Beträffande en viss detalj i de sakkunnigas yttrande och förslag gjorde en av de sakkunniga ett särskilt uttalande av följande innehåll:

»Undertecknad har biträtt ett denna dag av inom finansdepartementet tillkallade sakkunniga avgivet yttrande angående dispositionen av såsom för-

slagsanslag, högst, betecknade förstärkningsanslag. I fråga om anslag å 1922 eller följande års riksstater innebär detta yttrande, att ingen del av ett såsom förslagsanslag betecknat anslag får, utan riksdagens särskilda och uttryckliga medgivande, användas för utgifter, som icke hänföra sig till det budgetår, i vars riksstat det blivit uppfört. Då emellertid detta erkännande av riksdagens rätt att härvid vara ensam bestämmande är i vårt gemensamma yttrande tydligt uttalat endast i fråga om anslag å 1922 och följande års stater, har jag velat härtill lägga ett framhållande av att detsamma gäller även för äldre anslag, eftersom ur konstitutionell synpunkt ingen skillnad kan påvisas mellan t. ex. anslag å 1921 och 1922 årens stater.»

För egen del har departementschefen anfört följande:

»Såsom förut omnämnts äro de egentliga förstärkningsanslagen föranledda av den utav kristiden förorsakade stegringen i medelsbehoven. De hava av riksdagen anvisats för att förstärka anslag, som på grund av denna stegring visat sig otillräckliga för sina respektive ändamål. Jag finner icke erforderligt att nu ingående uppehålla mig vid den diskussion, som i saken förekommit. Jag inskränker mig till att framhålla, att riksdagen vid förstärkningsanslagens beviljande näppeligen torde hava åsyftat att därigenom skapa eller öka eljest uppkommande besparingar å de anslag, som skulle förstärkas. Därest förstärkningsanslagen skulle utan vidare omföras till ett huvudanslag, som har naturen av reservationsanslag, kommer förstärkningsanslaget att förvandlas till ett reservationsanslag. Jag anser för min del, att förstärkningsanslagen icke böra — annat än i något enstaka undantagsfall då sådant uttryckligen förutsatts — tagas i anspråk för utgifter för huvudanslagen, förr än dessa förbrukats. Beträffande reservationsanslagen synes emellertid icke böra uppställas den fordran, att å dessa anslag tilläventyrs inbalanserade reservationer och uppdebiterade särskilda uppbörsmedel skola hava konsumerats, innan förstärkningsanslagen få anlitas, men väl att de av riksdagen för löpande budgetår anvisade anslagsbeloppen först skola hava åtgått. Härigenom undgår man att vare sig äventyra det ändamål, som föranlett att huvudanslaget fått karaktären av reservationsanslag, eller åsidosätta innebörden av att förstärkningen betecknats som förslagsanslag, högst.

Av vad jag sålunda uttalat torde ock framgå, att införandet av en ny anslagsbeteckning å förstärkningsanslagen icke erfordras, utan böra dessa — i den mån de överhuvud behöva ifrågakomma — enligt min mening betecknas och bokföringsmässigt behandlas såsom förslagsanslag, högst.

Ett tillämnande för framtiden av ovan angivna grundsatser synes mig emellertid ej böra föranleda ett upprivande av 1918 och 1919 års

budgetredovisningar, vilka upprättats i huvudsak efter den principen, att de budgettekniska förstärkningsanslagen finge användas för huvudanslagens ändamål enligt de bestämmelser, som gällde med avseende å dessa anslags disposition. Ett dylikt upprivande skulle nämligen själfvallet föra med sig avsevärda olägenheter, utan att efter vad jag kan finna motsvarande fördel därigenom skulle vinnas.

icke heller finner jag lämpligt, att härutinnan vidtages en revision av 1920 års budgetredovisning, vari delvis tillämpats strängare principer än dem, jag nyss hävdad. Skulle i något enskilt fall en dylik revision befinnas ofrånkomlig, torde den få ankomma på särskild prövning av Kungl. Maj:t.

Beträffande åter de av riksdagen å 1921 och 1922 års stater redan beviljade budgettekniska förstärkningsanslag, synes mig ifråga om dessa anslags disposition böra tillämpas de principer, vilka jag nyss förordat.

Vidkommande slutligen frågan, huruvida förstärkningsanslagen i budgetteknisk bemärkelse över huvud taget hädanefter böra förekomma i budgeten, kan jag för min del icke annat än finna deras försvinnande vara önskvärt. Anslagen ifråga äro föranledda av kristiden och böra med denna försvinna. Emellertid kan det icke undvikas att särskilt under fjärde huvudtiteln äska dylika anslag å 1922 års tilläggsstat. Vad berörda huvudtitel angår, beror detta emellertid därpå, att å riksstaten för år 1922 avsatts ett särskilt anslagsbelopp om 20,000,000 kronor, vilket avsetts att å tilläggsstaten fördelas på de anslagstitlar, å vilka särskilda dyrtidskostnader visade sig uppstå.

Å riksstaten för tiden 1 januari—30 juni 1923 däremot torde endast rent undantagsvis förstärkningsanslag böra uppföras, utan synas de erforderliga förstärkningsbeloppen i stället böra inräknas i beloppen för de anslag, vilka skola förstärkas. Härigenom komma visserligen i många fall de ordinarie anslagen att å övergångsstaten upptagas med mer än hälften av helårsbeloppet. Men då i allt fall de ordinarie anslagen i regel icke komma att upptagas å ifrågavarande stat med sina normala belopp, synes det mig vara skäligen obehöfligt att jämte de reducerade beloppen för de ordinarie anslagen upptaga särskilda förstärkningsanslag. Jag understryker härvid, att de anslagsbelopp, som uppföras å riksstaten för första halvåret 1923, icke på något sätt få anses vara normerande för anslagens tillmätande för framtiden. Under denna förutsättning synas några olägenheter icke behöva följa av det av mig såsom regel förordade förfarings sättet beträffande den budget-

tekniska behandlingen av de förstärkningsbelopp, som kunna vara erforderliga för första halvåret 1923.

I detta sammanhang vill jag fästa uppmärksamheten därå, att i de stater, som föreläggas 1922 års riksdag, uttrycket »förstärkning» användes allenast då tilläggsanslaget hänför sig till en hel anslagstitel.»

*Utskottets
yttrande.*

Det av departementschefen föreslagna tillvägagångssättet att förstärkningsanslagen skulle få tagas i anspråk för samma ändamål som huvudanslagen allenast sedan huvudanslagen, med undantag för inbalanserade reservationer och uppdebiterade uppbördsmedel, blivit i sin helhet förbrukade, anser utskottet böra komma till tillämpning vid sådana förstärkningsanslag, vilka icke av särskilda skäl böra till huvudanslagen omföras. De anslag, där någon omföring sålunda icke bör ifrågakomma, synas enligt utskottets mening böra angivas med rubriken: Till täckande av motsedd brist å visst anslag.

Utskottet kan dock icke dela departementschefens uppfattning att i fråga om samtliga förstärkningsanslag dylika inskränkningar böra stadgas. Det synes nämligen utskottet ur hushållningssynpunkt vara av stor vikt, att icke sådana anordningar vidtagas, att i vissa fall vederbörande förvaltningsmyndigheters intresse att iakttaga god sparsamhet vid medlens användning äventyras. Föreskriften att förstärkningsanslagen få tagas i anspråk först sedan huvudanslagen förbrukats torde nämligen i vissa fall lätt kunna fresta myndigheterna att under ett år disponera medel i större omfattning än som oundgängligen erfordras. Erfarenheten torde jämväl utvisa, att med reservationsanslagen — och i det ojämförligt största antalet fall är det här fråga om sådana anslag — i regel en bättre hushållning äger rum än med övriga arter utav anslag. Med hänsyn härtill synes det utskottet vara av stor betydelse, att i de fall, där ett sådant förfaringssätt kan anses medföra avgjorda, praktiska fördelar, en omföring av förstärkningsanslagen till huvudanslagen sker. Någon ändring av anslagens beteckning såsom förslagsanslag, högst, lärer icke behöva härav föranledas. Anslag av nu nämnt slag synas utskottet lämpligen kunna upptagas med rubriken: Till förstärkning av visst anslag.

De grundsatser, utskottet sålunda angivit, synas böra vinna tillämpning från och med år 1923 samt ifråga om anslag å tilläggsstaten för år 1922. Vad beträffar anslag beviljade av 1921 års eller tidigare riksdagar, synas de vid 1920 års budgetredovisning tillämpade principerna, om vilkas riktighet utskottet icke velat uttala sig, i stort sett fortfarande böra gälla, varvid dock Kungl. Maj:t, såsom jämväl av departementschefen framhållits, torde böra tillse, att desamma icke ge-

nomföras på ett sådant sätt, att påtagliga olägenheter därav uppstå. Vad angår frågan om vidtagande av en revision av 1918 och 1919 års budgetredovisningar, anser utskottet i likhet med departementschefen någon sådan icke böra ifrågakomma.

Vad slutligen beträffar det av departementschefen berörda spörsmålet, huruvida å riksstaten för första halvåret 1923, till undvikande av särskilda förstärkningsanslag, de ordinarie anslagen böra undergå höjning, anser utskottet att något principiellt avgörande av denna fråga icke bör träffas, utan kommer utskottet att med hänsyn till i varje särskilt fall föreliggande omständigheter pröva sådana äskanden, särskilt ur synpunkten av möjligheten att verkställa den noggranna beräkning, som erfordras för anslagsbeloppens upptagande å ordinarie stat.

Jämväl de grundsatser i övrigt departementschefen tillämpat vid övergångsstatens uppgörande, anser sig utskottet böra pröva vid behandlingen av de särskilda anslagen. Dock synas dessa grundsatser i stort sett vara av beskaffenhet att kunna godtagas.

Utskottets uppfattning av ovanberörda frågor har utskottet ansett sig böra för riksdagen

omförmäla.

A. Kungl. hovstaten.

2:o) I den till riksdagen den 7 januari 1922 avlätna propositionen angående statsverkets tillstånd och behov har Kungl. Maj:t, under åberopande av det vid propositionen fogade statsrådsprotokollet över finansärenden för samma dag, i avseende å första huvudtiteln (punkt 1) föreslagit riksdagen att upptaga det ordinarie anslaget till Kungl. Maj:ts hovhållning, nu 800,000 kronor, med halva beloppet eller 400,000 kronor.

Kungl. Maj:ts
hovhållning.

[1.]

Med tillstyrkande av Kungl. Maj:ts förslag hemställer utskottet att riksdagen må upptaga det ordinarie anslaget till Kungl. Maj:ts hovhållning, nu 800,000 kronor, med halva beloppet eller 400,000 kronor.

3:o) Kungl. Maj:t har föreslagit riksdagen (punkt 2) att till förstärkning av anslaget till Kungl. Maj:ts hovhållning å extra stat för tiden 1 januari—30 juni 1923 anvisa ett förslagsanslag, högst, 100,000 kronor.

Förstärkning
av anslaget
till Kungl.
Maj:ts hov-
hållning.

Bihang till riksdagens protokoll 1922. 6 saml. 1 häft. (Nr 1 A--1 B.) 2

[2.]

Beträffande utredningen i ärendet får utskottet hänvisa till sid. 1 och 2 av åberopade statsrådsprotokollet.

Till förstärkning av anslaget till Kungl. Maj:ts hovhållning anvisades i enlighet med Kungl. Maj:ts förslag av 1921 års riksdag dels å tilläggsstat för år 1921 ett förslagsanslag, högst, 200,000 kronor, dels å extra stat för år 1922 likaledes ett förslagsanslag, högst, 200,000 kronor.

Det ordinarie anslaget har av Kungl. Maj:t ansetts böra förstärkas jämväl för första halvåret 1923, varvid förstärkningen, på grund av detta anslags särskilda natur, ansetts böra beredas icke i form av det ordinarie anslagets höjning utan såsom ett särskilt förstärkningsanslag.

Emellertid har departementschefen förutsatt, att vid beräkning av det belopp, som kunde komma att för ändamålet ifrågasättas för tiden 1 juli 1923—30 juni 1924, hänsyn skulle tagas till de förhållanden, som då kunde väntas föreligga särskilt i avseende å kostnader för personal.

Utskottet har icke haft något att erinra mot Kungl. Maj:ts förslag och vill uttala sin anslutning till vad departementschefen anfört rörande anslagsbehovet för budgetåret 1923—1924.

Utskottet hemställer,

att riksdagen må till förstärkning av anslaget till Kungl. Maj:ts hovhållning å extra stat för tiden den 1 januari—den 30 juni 1923 anvisa ett förslagsanslag, högst, 100,000 kronor.

Hans Kungl.
Höghet
Kronprinsens
hovhållning.

4:o) Med tillstyrkande av Kungl. Maj:ts därom framställda förslag (punkt 3) hemställer utskottet,

[3.]

att riksdagen må upptaga det ordinarie anslaget till Hans Kungl. Höghet Kronprinsens hovhållning, nu 180,000 kronor, med halva beloppet eller 90,000 kronor.

Förstärkning
av anslaget
till Hans
Kungl. Höghet
Kronprinsens
hovhållning.

5:o) Kungl. Maj:t har föreslagit riksdagen (punkt 4) att till förstärkning av anslaget till Hans Kungl. Höghet Kronprinsens hovhållning å extra stat för tiden 1 januari—30 juni 1923 anvisa ett förslagsanslag, högst, 45,000 kronor.

[4.]

Utredningen i ärendet återfinnes å sid. 2 av åberopade statsrådsprotokollet.

Till förstärkning av anslaget till Hans Kungl. Höghet Kronprinsens hovhållning anvisades i enlighet med Kungl. Maj:ts förslag av 1921 års riksdag dels å tilläggsstat för år 1921 ett förslagsanslag, högst, 90,000 kronor, dels å extra stat för år 1922 likaledes ett förslagsanslag, högst, 90,000 kronor.

Det ordinarie anslaget har av Kungl. Maj:t ansetts böra förstärkas i samma grad jämväl för första halvåret 1923, och har jämväl i fråga om detta anslag förstärkningen ansetts böra ske genom anvisande av särskilt anslag.

Emellertid har departementschefen förutsatt, att vid beräkningen av det belopp, som kunde komma att för ändamålet ifrågasättas för tiden 1 juli 1923—30 juni 1924, hänsyn skulle tagas till de förhållanden, som då kunde väntas föreligga särskilt i avseende å kostnader för personal.

Kungl. Maj:ts förslag har icke givit utskottet anledning till erinran.

Utskottet får under hänvisning till vad utskottet under punkt 3:o) anfört, hemställa,

att riksdagen må till förstärkning av anslaget till Hans Kungl. Höghet Kronprinsens hovhållning å extra stat för tiden den 1 januari—den 30 juni 1923 anvisa ett förslagsanslag, högst, 45,000 kronor.

6:o) Med tillstyrkande av Kungl. Maj:ts förslag (punkt 5) hemställer utskottet,

Hans Kungl.
Höghet Hertigen av Västergötland.

att riksdagen må upptaga det ordinarie anslaget till Hans Kungl. Höghet Hertigen av Västergötland, nu 26,000 kronor, med halva beloppet eller 13,000 kronor.

[5.]

7:o) I enlighet med Kungl. Maj:ts därom framställda förslag (punkt 6) får utskottet hemställa,

Hans Kungl.
Höghet Hertigen av Närke.

att riksdagen må upptaga det ordinarie anslaget till Hans Kungl. Höghet Hertigen av Närke, nu 26,000 kronor, med halva beloppet eller 13,000 kronor.

[6.]

8:o) Kungl. Maj:t har föreslagit riksdagen (punkt 7) att upptaga det ordinarie anslaget till ved och kol för de kungl. hoven, nu 50,000 kronor, med 50,000 kronor.

Ved och kol
för de kungl.
hoven.

[7.]

Beträffande utredningen i ärendet får utskottet hänvisa till sid. 3—5 av återopade statsrådsprotokollet.

Kostnaderna för uppvärmning av de kungl. slotten äro avsedda att bestridas av det å riksstaten uppförda ordinarie anslaget till ved och kol för de kungl. hoven, uppgående till 50,000 kronor. Då det visat sig, att nämnda anslag blivit otillräckligt för ifrågakommande ändamål, hava på 1918—1921 års tilläggsstater måst uppföras särskilda anslag i syfte att möta merkostnaden för uppvärmning av Stockholms och Drottningholms slott under dessa år. Sålunda anvisades av riksdagen för ändamålet ett förslagsanslag å 110,000 kronor för vardera av åren 1920 och 1921.

Kungl. Maj:t har nu äskat ett belopp av 50,000 kronor å tilläggsstat för innevarande år till bestridande av uppkommande merkostnader för uppvärmning av Stockholms och Drottningholms slott. Medelsbehovet för första halvåret 1923 under anslaget till ved och kol för de kungl. hoven har av Kungl. Maj:t angivits till 50,000 kronor, beräknat efter en årskostnad av 100,000 kronor.

Det av Kungl. Maj:t å tilläggsstat för innevarande år äskade beloppet har icke givit utskottet anledning till erinran.

Med hänsyn till svårigheten att för närvarande beräkna priserna å bränsle anser utskottet att någon höjning av ordinarie anslaget icke bör ifrågakomma utan lärers detsamma för första halvåret 1923 böra upptagas med hälften av det nuvarande beloppet 50,000 kronor, eller 25,000 kronor.

Till täckande av motsedd brist i anslaget under samma tid torde böra avses ett belopp av 25,000 kronor.

Utskottet får alltså beträffande staten för berörda halvår hemställa,

att riksdagen må upptaga det ordinarie anslaget till ved och kol för de kungl. hoven, nu 50,000 kronor, med halva beloppet eller 25,000 kronor.

9:o) I anslutning till vad under närmast föregående punkt anförts får utskottet hemställa,

att riksdagen må till täckande av motsedd brist i anslaget till ved och kol för de kungl. hoven å extra stat för tiden den 1 januari—den 30 juni 1923 anvisa ett förslagsanslag, högst, 25,000 kronor.

10:o) Kungl. Maj:t har föreslagit riksdagen (punkt 8) att upptaga det ordinarie anslaget till underhåll och vård av möbler samt andra staten tillhöriga inventarier i de kungl. slotten, nu 56,400 kronor, med 42,300 kronor.

*Underhåll och
vård av möbler
samt andra
staten tillhö-
riga inventa-
rier i de kungl.
slotten.*

Utredningen i ärendet återfinnes å sid. 5 och 6 av åberopade statsrådsprotokollet.

[8.]

Det ordinarie anslaget till underhåll och vård av möbler samt andra staten tillhöriga inventarier i de kungl. slotten är i riksstaten för år 1922 upptaget med 56,400 kronor.

Till förstärkning av detta anslag anvisades i enlighet med Kungl. Maj:ts förslag av 1920 års riksdag dels å tilläggsstat för samma år, dels ock å extra stat för år 1921 såsom förslagsanslag, högst, ett belopp av 28,200 kronor samt av 1921 års riksdag å extra stat för år 1922 likaledes ett förslagsanslag, högst, 28,200 kronor.

Det av Kungl. Maj:t nu äskade anslaget till underhåll och vård av möbler samt andra staten tillhöriga inventarier i de kungl. slotten för tiden den 1 januari—den 30 juni 1923, 42,300 kronor, utgör hälften av de för år 1922 å ordinarie och extra stat för motsvarande ändamål upptagna belopp ($\frac{56,400 + 28,200}{2} =$) 42,300 kronor.

Utskottet anser att såsom ordinarie anslag för bestridande av här ifrågavarande utgifter under första halvåret 1923 endast bör upptagas hälften av det i 1922 års riksstat för ändamålet beviljade beloppet eller ($\frac{56,400}{2} =$) 28,200 kronor. Skillnaden mellan sistberörda belopp och det av Kungl. Maj:t begärda eller ($42,300 - 28,200 =$) 14,100 kronor synes böra anvisas å extra stat för tiden den 1 januari—den 30 juni 1923 samt på grund av förevarande anslags natur upptagas till förstärkning av det ordinarie anslaget.

Utskottet får alltså hemställa,

att riksdagen må upptaga det ordinarie anslaget till underhåll och vård av möbler samt andra staten tillhöriga inventarier i de kungl. slotten, nu 56,400 kronor, med halva beloppet eller 28,200 kronor.

*Förstärkning
av anslaget
till underhåll
och vård av
möbler samt
andra staten
tillhöriga in-
ventarier i de
kungl. slotten.*

11:o) I anslutning till vad utskottet under nästföregående punkt anfört, hemställer utskottet,

att riksdagen må till förstärkning av anslaget till underhåll och vård av möbler samt andra staten tillhöriga inventarier i de kungl. slotten å extra stat för tiden den 1 januari—den 30 juni 1923 anvisa ett förslagsanslag, högst, 14,100 kronor.

*Kungl. hov-
stallets utfod-
ring.
[9.]*

12:o) I enlighet med Kungl. Maj:ts därom framställda förslag (punkt 9) får utskottet hemställa,

att riksdagen må upptaga det ordinarie anslaget till kungl. hovstallets utfodring, nu 45,000 kronor, med halva beloppet eller 22,500 kronor.

B. Kungl. slottsstaten.

*Reparationer
å Stockholms
slott med flera
för de kungl.
hoven upplåt-
na byggnader.
[10.]*

13:o) Kungl. Maj:t har föreslagit riksdagen (punkt 10) att upptaga det ordinarie anslaget till reparationer å Stockholms slott med flera för de kungl. hoven upplåtna byggnader, nu 63,000 kronor, med 63,000 kronor.

Beträffande utredningen i ärendet får utskottet hänvisa till sid. 7—9 av åberopade statsrådsprotokollet.

Det ordinarie anslaget till reparationer å Stockholms slott med flera för de kungl. hoven upplåtna byggnader är i riksstaten för år 1922 upptaget till 63,000 kronor.

Till förstärkning av detta anslag hava anvisats förslagsanslag, högst, å tilläggsstat för år 1919 samt å extra stat för vardera av åren 1920—1921 31,500 kronor, å tilläggsstat för sistnämnda år 31,500 kronor samt å extra stat för år 1922 63,000 kronor.

Utskottet, som icke har något att erinra mot storleken av de medel, vilka av Kungl. Maj:t nu äskats under ifrågavarande anslag, eller hälften av de för år 1922 till ändamålet anvisade, har dock ansett, att det ordinarie anslaget bör för tiden 1 januari—30 juni 1923 upptagas endast med halva det av Kungl. Maj:t äskade beloppet eller med 31,500 kronor. Skillnaden mellan sistberörda belopp och det av Kungl. Maj:t begärda eller (63,000—31,500=) 31,500 kronor synes böra upp-

tagas såsom förslagsanslag, högst, till förstärkning av det ordinarie anslaget och anvisas å extra stat för tiden 1 januari—30 juni 1923.

Utskottet får alltså hemställa,

att riksdagen må upptaga det ordinarie anslaget till reparationer å Stockholms slott med flera för de kungl. hoven upplåtna byggnader, nu 63,000 kronor, med halva beloppet eller 31,500 kronor.

14:o) I anslutning till vad utskottet under näst föregående punkt anfört, hemställer utskottet,

att riksdagen må till förstärkning av anslaget till reparationer å Stockholms slott med flera för de kungl. hoven upplåtna byggnader å extra stat för tiden den 1 januari—den 30 juni 1923 anvisa ett förslagsanslag, högst, 31,500 kronor.

Förstärkning av anslaget till reparationer å Stockholms slott med flera för de kungl. hoven upplåtna byggnader.

15:o) Kungl. Maj:t har föreslagit riksdagen (punkt 11) att upptaga det ordinarie anslaget till polis-, lys- och renhållning vid Stockholms slott, nu 22,500 kronor, med 22,500 kronor.

Polis-, lys- och renhållning vid Stockholms slott.

Utredningen i ärendet återfinnes å sid 9—12 av åberopade statsrådsprotokollet.

[11.]

Det ordinarie anslaget till polis-, lys- och renhållning vid Stockholms slott är i riksstaten för år 1922 upptaget till 22,500 kronor.

På därom av Kungl. Maj:t efter framställning från riksmarskalks-ämbetet avgivna förslag beviljades till förstärkning av detta anslag dels av 1920 års riksdag å tilläggsstat för år 1920 samt å extra stat för år 1921 särskilda förslagsanslag, högst, å 22,500 kronor, dels av 1921 års riksdag å extra stat för år 1922 ett förslagsanslag, högst, 22,500 kronor. Vidare beviljades av 1921 års riksdag till täckande av under år 1919 uppkommen samt till bestridande av för år 1920 beräknad merkostnad för ändamålet å tilläggsstat för år 1921 ett förslagsanslag, högst, 55,616 kronor.

Det av Kungl. Maj:t under ifrågavarande anslag äskade beloppet, 22,500 kronor, utgör hälften av de till polis-, lys- och renhållningen vid Stockholms slott å ordinarie och extra stat för år 1922 anvisade medel.

För bestridande av under år 1921 beräknade merkostnader för här ifrågavarande ändamål har av Kungl. Maj:t å tilläggsstat för år 1922 äskats ett belopp av 22,000 kronor.

Utskottet, som icke har något att erinra beträffande storleken av de utav Kungl. Maj:t sålunda äskade belopp, har dock ansett, att det ordinarie anslaget för tiden 1 januari—30 juni 1923 endast bör upptagas med hälften av det å ordinarie stat för år 1922 anvisade beloppet eller med 11,250 kronor. Skillnaden mellan sistberörda belopp och det av Kungl. Maj:t å ordinarie stat äskade eller (22,500—11,250 =) 11,250 kronor torde böra upptagas såsom förslagsanslag, högst, för täckande av motsedd brist å det ordinarie anslaget och anvisas å extra stat för första halvåret 1923.

Beträffande anslagskravet å 1922 års tilläggsstat har utskottet icke funnit anledning till erinran.

På grund av vad utskottet sålunda anfört får utskottet beträffande ordinarie staten för första halvåret 1923 hemställa,

att riksdagen må upptaga det ordinarie anslaget till polis-, lys- och renhållning vid Stockholms slott, nu 22,500 kronor, med 11,250 kronor.

*Täckande av
motsedd brist
å anslaget till
polis-, lys- och
renhållning
vid Stock-
holms slott.*

16:o) Under hänvisning till vad utskottet under näst föregående punkt anfört får utskottet hemställa,

att riksdagen må till täckande av motsedd brist i anslaget till polis-, lys- och renhållning vid Stockholms slott å extra stat för tiden den 1 januari—den 30 juni 1923 anvisa ett förslagsanslag, högst, 11,250 kronor.

*Brandväsen-
det och yttre
lyshållningen
vid Stockholms
slott.*

17:o) Kungl. Maj:t har föreslagit riksdagen (punkt 12) upptaga det ordinarie anslaget till brandväsendet och yttre lyshållningen vid Stockholms slott, nu 11,250 kronor, med 7,500 kronor.

Utredningen i ärendet återfinnes å sid. 12 och 13 av åberopade statsrådsprotokollet.

[12.]

Det ordinarie anslaget till brandväsendet och yttre lyshållningen vid Stockholms slott är i riksstaten för år 1922 upptaget till 11,250 kronor.

På därom av Kungl. Maj:t avgivna förslag beviljades till förstärkning av detta anslag dels av 1920 års riksdag å tilläggsstat för år 1920 och å extra stat för år 1921 särskilda förslagsanslag, högst, å 3,800

kronor, dels av 1921 års riksdag å extra stat för år 1922 ett förslagsanslag, högst, 3,800 kronor.

Utskottet har icke haft något att erinra mot storleken av det utav Kungl. Maj:t för första halvåret 1923 begärda anslaget, vilket i avrundat tal utgör hälften av de för år 1922 å ordinarie och extra stat för ifrågavarande ändamål anvisade medlen. — För första halvåret 1923 synes emellertid det ordinarie anslaget böra upptagas till endast 5,600 kronor eller i avrundat tal hälften av det å ordinarie stat för år 1922 anvisade beloppet. Skillnaden mellan sistberörda belopp och det av Kungl. Maj:t äskade eller (7,500—5,600 =) 1,900 kronor torde böra anvisas till täckande av motsedd brist å det ordinarie anslaget och upptagas å extra stat för tiden 1 januari—30 juni 1923.

Utskottet får alltså beträffande det ordinarie anslaget hemställa,

att riksdagen må upptaga det ordinarie anslaget till brandväsendet och yttre lyshållningen vid Stockholms slott, nu 11,250 kronor, med halva beloppet eller i avrundat tal 5,600 kronor.

18:o) Under återopande av vad utskottet under näst föregående punkt anför, får utskottet hemställa,

att riksdagen må till täckande av motsedd brist i anslaget till brandväsendet och yttre lyshållningen vid Stockholms slott å extra stat för tiden den 1 januari—den 30 juni 1923 anvisa ett förslagsanslag, högst, 1,900 kronor.

*Täckande av
motsedd brist
å anslaget till
brandväsen-
det och yttre
lyshållningen
vid Stock-
holms slott.*

19:o) Kungl. Maj:t har föreslagit riksdagen (punkt 13) att upptaga det ordinarie anslaget till Drottningholms slott, nu 24,600 kronor, med 18,450 kronor.

*Drottning-
holms slott.*

[13.]

Beträffande utredningen i ärendet får utskottet hänvisa till sid. 14—16 av återopade statsrådsprotokollet.

Det ordinarie anslaget till Drottningholms slott är i riksstaten ör år 1922 upptaget till 24,600 kronor.

Till förstärkning av ifrågavarande anslag har för ett vart av åren 1919—1922 av riksdagen efter Kungl. Maj:ts förslag anvisats ett förslagsanslag, högst, 12,300 kronor.

Bihang till riksdagens protokoll 1922. 6 saml. 1 häft. (Nr 1 A—1 B.)

Utskottet har icke funnit anledning till erinran i fråga om beloppet av de medel, som av Kungl. Maj:t nu äskats, eller halva summan av det för år 1922 anvisade ordinarie anslaget till Drottningholms slott och det å extra stat för samma år beviljade förstärkningsanslaget. Utskottet har dock ansett, att å ordinarie stat för tiden 1 januari—30 juni 1923 endast bör upptagas hälften av det å ordinarie stat för år 1922 anvisade belopp eller 12,300 kronor. Skillnaden mellan sistberörda belopp och det av Kungl. Maj:t äskade eller (18,450—12,300 =) 6,150 kronor bör enligt utskottets mening anvisas till förstärkande av det ordinarie anslaget och upptagas å extra stat för tiden 1 januari—30 juni 1923.

Utskottet får alltså hemställa,

att riksdagen må upptaga det ordinarie anslaget till Drottningholms slott, nu 24,600 kronor, med halva beloppet eller 12,300 kronor.

*Förstärkande
av anslaget till
Drottning-
holms slott.*

20:o) Under åberopande av vad utskottet under nästföregående punkt anfört, hemställer utskottet,

att riksdagen må till förstärkning av ordinarie anslaget till Drottningholms slott å extra stat för tiden den 1 januari—den 30 juni 1923 anvisa ett förslagsanslag, högst, 6,150 kronor.

*Gripsholms
och Ulriksdals
slott, Haga
lustslott och
park samt
Strömsholms
slott.*

[14.]

21:o) Kungl. Maj:t har föreslagit riksdagen (punkt 14) att upptaga det ordinarie anslaget till Gripsholms slott, nu 6,000 kronor, med 4,500 kronor;

att upptaga det ordinarie anslaget till Ulriksdals slott, nu 8,250 kronor, med 6,250 kronor;

att upptaga det ordinarie anslaget till Haga lustslott och park, nu 8,000 kronor, med 6,000 kronor;

samt att upptaga det ordinarie anslaget till Strömsholms slott, nu 3,000 kronor, med 3,000 kronor.

Beträffande utredningen i ärendet får utskottet hänvisa till sid. 16 och 17 av åberopade statsrådsprotokollet.

De ordinarie anslagen till Gripsholms och Ulriksdals slott, Haga lustslott och park samt Strömsholms slott äro i riksstaten för år 1922 upptagna med respektive 6,000 kronor, 8,250 kronor, 8,000 kronor och 3,000 kronor.

Till förstärkning av nämnda anslag hava av riksdagen efter Kungl. Maj:ts förslag anvisats dels å tilläggsstat för år 1919, dels å extra stat för ett vart av åren 1920—1922 särskilda förslagsanslag, högst, å respektive 3,000 kronor, 4,200 kronor, 4,000 kronor och 3,000 kronor.

Jämväl i fråga om dessa anslag synes utskottet lämpligast att de ordinarie anslagen å övergångsstaten upptagas med hälften av de nuvarande ordinarie anslagsbeloppen samt att återstoden av de av Kungl. Maj:tt i varje fall äskade belopp upptages såsom anslag å extra stat till förstärkande av de ordinarie slottsanslagen.

Utskottet hemställer,

att riksdagen må

a) upptaga det ordinarie anslaget till Gripsholms slott, nu 6,000 kronor, med 3,000 kronor;

b) *till förstärkning av samma anslag* å extra stat för tiden den 1 januari—den 30 juni 1923 anvisa ett förslagsanslag, högst, 1,500 kronor;

c) att upptaga det ordinarie anslaget till Ulriksdals slott, nu 8,250 kronor, med i avrundat tal 4,100 kronor;

d) *till förstärkning av samma anslag* å extra stat för tiden den 1 januari—den 30 juni 1923 anvisa ett förslagsanslag, högst, 2,150 kronor;

e) upptaga det ordinarie anslaget till Haga lustslott och park, nu 8,000 kronor, med 4,000 kronor;

f) *till förstärkning av samma anslag* å extra stat för tiden den 1 januari—den 30 juni 1923 anvisa ett förslagsanslag, högst, 2,000 kronor;

g) upptaga det ordinarie anslaget till Strömsholms slott, nu 3,000 kronor, med 1,500 kronor;

h) *till förstärkning av samma anslag* å extra stat för tiden den 1 januari—den 30 juni 1923 anvisa ett förslagsanslag, högst, 1,500 kronor;

22:o) I enlighet med Kungl. Maj:ts därom framställda förslag (punkt 15) får utskottet hemställa,

Rosensbergs
slott.
[15.]

Statsutskottets utlåtande Nr 1 A.

att riksdagen må upptaga det ordinarie anslaget till Rosersbergs slott, nu 3,000 kronor, med halva beloppet eller 1,500 kronor.

Stockholm den 3 februari 1922.

På statsutskottets vägnar:

S. H. KVARNZELIUS.

Vid förestående ärendes slutbehandling inom utskottet hava närvarit:
från första kammaren: herrar *S. H. Kvarnzelius, A. C. Lindblad, C. J. G. Swartz, N. A. Nilsson, J. Nilsson* i Skottlandshus, *H. F. Lamm, C. P. V. Nilsson, O. U. B. Olsson, J. L. Widell, C. G. Ekman, J. Nilsson* i Malmö och *O. Bergqvist* samt
från andra kammaren: herrar *A. Anderson* i Råstock, *J. B. Eriksson* i Grängesberg, *A. Wiklund, K. V. Rydén, J. Jönsson* i Revinge, *O. Olsson* i Kullenbergstorp, *S. Bengtsson* i Norup, *C. R. Jansson* i Falun, *O. Nilsson* i Örebro, *S. E. J. Lübeck, A. Å. Törnkvist* i Karlskrona och *J. D. Norman*.

Verkliga utgifter.

I. Första huvudtiteln. Kungl. hov- och slottsstaterna.

		Ordinarie anslag Kronor	Extra anslag Kronor	Ordinarie anslag Kronor	Extra anslag Kronor
A. Kungl. hovstaten.					
1	Kungl. Maj:ts hovhållning			400,000	
2	Förstärkning av anslaget till Kungl. Maj:ts hovhållning, <i>förslagsanslag</i> , högst				100,000
3	Hans Kungl. Höghet Kronprinsens hovhållning ..			90,000	
4	Förstärkning av anslaget till Hans Kungl. Höghet Kronprinsens hovhållning, <i>förslagsanslag</i> , högst				45,000
5	Hans Kungl. Höghet Hertigen av Västergötland..			13,000	
6	Hans Kungl. Höghet Hertigen av Närke			13,000	
7	Ved och kol för de kungl. hoven			25,000	
8	Täckandet av motsedd brist å anslaget till ved och kol för de kungl. hoven, <i>förslagsanslag</i> , högst ..				25,000
9	Underhåll och vård av möbler samt andra staten tillhöriga inventarier i de kungl. slotten			28,200	
10	Förstärkning av anslaget till underhåll och vård av möbler samt andra staten tillhöriga inventarier i de kungl. slotten, <i>förslagsanslag</i> , högst				14,100
11	Kungl. hovstallets utfodring			22,500	
	Säger för kungl. hovstaten			591,700	184,100
B. Kungl. slottsstaten.					
Stockholms slott:					
1	Reparationer å Stockholms slott m. fl. för de kungl. hoven upplåtna byggnader	31,500			
2	Förstärkning av anslaget till reparationer å Stockholms slott m. fl. för de kungl. hoven upplåtna byggnader, <i>förslagsanslag</i> , högst ..		31,500		
3	Polis-, lys- och renhållning vid Stockholms slott	11,250			
4	Täckande av motsedd brist å anslaget till polis-, lys- och renhållning vid Stockholms slott, <i>förslagsanslag</i> , högst		11,250		

		Ordinarie anslag Kronor	Extra anslag Kronor	Ordinarie anslag Kronor	Extra anslag Kronor
5	Brandväsendet och yttre lyshållningen vid Stockholms slott	5,600			
6	Täckande av motsedd brist å anslaget till brandväsendet och yttre lyshållningen vid Stockholms slott, <i>förslagsanslag</i> , högst		1,900	48,350	44,650
	Övriga kungl. slott:				
7	Drottningholms slott	12,300			
8	Förstärkning av anslaget till Drottningholms slott, <i>förslagsanslag</i> , högst		6,150		
9	Gripsholms slott	3,000			
10	Förstärkning av anslaget till Gripsholms slott, <i>förslagsanslag</i> , högst		1,500		
11	Ulriksdals slott	4,100			
12	Förstärkning av anslaget till Ulriksdals slott, <i>förslagsanslag</i> , högst		2,150		
13	Haga lustslott och park	4,000			
14	Förstärkning av anslaget till Haga lustslott och park, <i>förslagsanslag</i> , högst		2,000		
15	Strömsholms slott	1,500			
16	Förstärkning av anslaget till Strömsholms slott, <i>förslagsanslag</i> , högst		1,500		
17	Rosersbergs slott	1,500		26,400	13,300
	Säger för kungl. slottsstaten			74,750	57,950
	Summa			666,450	242,050